

førte Tidsgraendser, som aldeles at forbyde dets Dpførelse.

§ 18.

Selv efter Udløbet af foransførte Tidsgraendser skal dog ingen anden Stueplads paa samme Sted være berettiget til at opføre et Stuepil, til hvis Dpførelse en Stueplads der paa Stedet engang har erhvervet en uindskrænket, udelukkende Ret.

§ 19.

Eftertryk, Fortryk samt Indførsel til Forhandling her i Riget af deslige i Udlandet trykte Bærker af danske Forfattere paadrager Forpligtelsen til at give den, hvis Ret der ved krænkelse, fuldstændig Erstatning. Denne skal, hvor et Bærk alt er udgivet i Trykken af den dertil Berettigede, beregnes efter Værdien af et saa stort Antal Exemplarer af den uretmæssige Udgave, som kan oplyses eller i alt Fald med Rimelighed skjønnes at være afsat. Derhos bør den Skyldige, forsaavidt Eftertrykket ikke efter sin Natur medfører større Straf, erlægge en Mulct af 50 til 1,000 Rd. Fremdeles bør alle uretmæssigen trykte Exemplarer, som den Skyldige har i Besiddelse eller som paa hans Regning findes hos Andre til Forhandling, confiskeres.

§ 20.

Den, som vidende forhandler uretmæssigen trykte Skrifter, skal anses med en Mulct af 20 til 500 Rd., foruden at han bliver medansvarlig for den Skade, som den Bedkommende maatte have lidt formedelt de af ham affatte Exemplarer, ligesom og de Exemplarer, der findes i hans Værg, kunne confiskeres.

§ 21.

Uretmæssig offentlig Dpførelse af dramatiske og musicalke Bærker skal straffes med Mulct fra 10 til 200 Rd., hvorhos den Skyldige skal give den Forurettede fuldstændig Erstatning for den Skade, han derved med Rimelighed kan skjønnes at have lidt. Ved Erstatningens Bestemmelse skal navnlig henføres til Indtagten af den ulovlige Forestilling.

§ 22.

Det den Forurettede tilkommende Søgemaal bør dog anlægges inden Aar og Dag og kan, naar han har ladet Forurettelsen upaataalt i saa lang Tid, ikke antages.

§ 23.

Nærværende Lovs Bestemmelser skulle, under Forudsætning af Gjenfaldighed, ved kongelig Anordning kunne gjøres anvendelige paa de andetskeds udgivne Bærker.

§ 24.

Forordningen af 7de Januar 1741 ophæves. Derimod blive de i Henhold til denne ældre Lovgivning givne specielle Privilegier og Forbud i Kraft, forsaavidt derved er indrømmet Forfattere eller Andre paa deres Begne større Ret end den, der hjemles ved nærværende Lov.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Det har længe været erkjendt, at de i Forordn. af 7de Jan. 1741 indeholdte Bestemmelser om Forbud imod at oplægge, eftertrykke eller eftertrykt indføre eller falsholde nogen Bøg eller Skrift, som en Anden justo titulo har forhvervet sig, ikke yde Forfatterne nogen tilfredsstillende Beskyttelse for deres literaire Virksomhed. Dette blev alt leilighedsviis udtalt af det kongelige danske Cancelli i en i Aaret 1816 indgiven allerunderdanigst Forestilling, men ved den derpå følgende allerhøieste Resolution af 16de Marts s. A. fastsattes, at Udcastet til en ny Anordning om Eftertryk skulde sættes i Væro, indtil man bragte i Erfarings, hvad der i andre Stater i denne Henseende foretoges. Senere kom Spørgsmaalet paany paa Bane, da det kongelige slesvigholsteens-lauenborgske Cancelli forlangte det danske Cancellies Betænkning over et den tydske Forbundsforsamling af en dertil udnævnt Commissions forelagt Udcast til en Lov angaaende